

ရှင်မိထယ်

မိုးယုံချစ်ခြင်း

၇၈၆

တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို
ခြေချကတည်းက
တခြားသူတွေက
ဘာကိုစိတ်အဝင်စားဆုံးတော့
မသိဘူး။
ကျွန်တော်ကတော့...
အလွန်လှတဲ့ ကျောင်းသူလေးတွေ
စတိုင်မိတဲ့ ကျောင်းသူလေးတွေကို
သိပ်စိတ်ဝင်စားတာပဲ...။

ရာဇူး

ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတွေကို
ကျွန်တော့်ရဲ့ ကစားစရာအရုပ်လိုပဲ
သတ်မှတ်ထားခဲ့တာ...
အင်း... ဒါပေမဲ့....
ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ကျတော့
ကျွန်တော့်နှလုံးသားက

တစ်မျိုးပြောင်းသွားခဲ့တယ်။

ဘဝမှာ လေးနက်မှုဆိုတာ

ဘာမှန်းမသိတဲ့

ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို

ချစ်မိတဲ့ အခါ

ဘယ်လိုနှလုံးသားမျိုးနဲ့

သူ့ကို

ရင်ထဲမှာ ဆက်လက်တည်တံ့နိုင်ဖို့

ထိန်းသိမ်းရမလဲဆိုတာကို

သူမလည်း

မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါပဲ။

တနိုင်ငံမှီ

တူမလေးတစ်ယောက်ပဲ

ရှိပါတယ်

အပြော အဆိုရကျပ်ပြီး

မလိမ္မာတော့

သင့်သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင်

ခေါင်းတွေခြောက်ပြီး

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး

ပိန်းကျပ်သွားတာပါပဲ။

သင့်သူငှါ

၁

‘ဖပ်’

ခနဲဆိုပြီး ပစ်ကျလာသည့်အသံက ကုပ်ပေါ်သို့ ဖပ်ခနဲ ကပ်ရောက်သွားချိန်မှာ တနိုင်ငံ ကြောက်အားလန့်အား အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

‘အား... အမယ်လေး... အား... ဘာကြီးလဲ’

တနိုင်ငံ အလန့်တကြား အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်သည့်အသံနှင့် ထပ်တူညီစွာ ထအော်လိုက်သည့် အန်တီလေးသင့်သူ အသံကလည်း ကြောက်စရာပင်။

‘အား... အမယ်လေး၊ ဘာကောင်ကြီးလဲ၊ ပျော့စိစိကြီး၊ ဟီး... ဟီး’

အန်တီလေးအော်သံက တနိုင်း ရင်ဝကို ဆောင့်အကန်ခံလိုက်ရသလို တစူးကြီး စိုက်ဝင်ခံစားရတာနှင့် မခြားခံစားနစ်ဝင် သွားတော့သည်။

ထိုခံစားချက်နှင့်ထပ်တူ တနိုင်း ထိုင်နေရာကနေ အနောက်ကို ဖင်ထိုင်ရက် ပစ်လဲသွားပြီး ကုပ်ပေါ်က ပျော့ဖတ်ဖတ် အကောင်ကြီးကို ကြောက်အားလန့်အား လက်နှင့်ပွတ်ဆွဲအကျ...

‘အား... အိမ်ညောင်... အိမ်ညောင်... အန်တီလေးရဲ့ ’

‘ဘာ... အိမ်ညောင်လဲ၊ အိမ်မြှောင်... အိမ်မြှောင်ပါ၊ ငါ့ကုပ်ပေါ်လည်း အိမ်မြှောင်ကြီး ပြုတ်ကျတယ်၊ အဟိ... အိမ်မြှောင်စုံတွဲ စုံတွဲအိမ်မြှောင် ချစ်စခန်းမြန်းတာ... အဟင်း... ဟင်း... ငါတော့ ကံဖူးစာပေါ်ပြီထင်တယ်’

အသက်ကြီးကာမှ ရွှံ့ပိုးကြွနေသည့် အန်တီလေးကို တနိုင်း မျက်စောင်းလေးပစ်ခဲရင်း...

‘အပျိုကြီးနော် မရွနဲ့ ’

‘မရွပါဘူးဟယ်၊ ကြွပ်ကြွပ်ကလေး’

‘အပျိုကြီးနော်’

တနိုင်း ဒေါပွသွားပြီး အန်တီလေးလက်မောင်းကြီးကို တအားပိတ်ဆွဲခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီလို ခါပစ်လိုက်တော့မှ အန်တီလေးက သွားကြီးအဖြဲသားနှင့် ဇက်ကလေးပုပြီး တဟိဟိရယ်နေသေးတာ မခံချင်စရာ ကောင်းသေးသည်။

‘ဟိ... ဟိ... တူမလေးက အန်တီလေး အိမ်ထောင်ကျမှာ ကို အရမ်း စိုးရိမ်တယ်ပေါ့’

ကြည့်ပါလား။

ပြောသည့်စကားက အရွယ်နှင့်မမျှ ကလေးကလား။

ဟွန်း... သူ့အသက်ကဖြင့် သုံးဆယ့်လေး။

အသက်သုံးဆယ့်လေးပေမယ့် ပြောလိုက်တဲ့ လေသံကတော့ ဆယ့် လေးနှစ်သမီးထက် နုသေး သစ်သေး ရွှေသေးသည် ။

အင်း...

အခုတလော အန်တီလေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်မသိ။ ပြောလိုက်သ ည့်စကားတွေက စကားဆန်းတွေချည်း။

ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ပန်းချီဒီဇိုင်းမဖော်ခင် အလုပ်ခန်းထဲ မဝင်ခင် တစ်ချက်သမ်းဝေပြီး ပြောခဲ့သည့် စကားကို တနိုင် အာခေါင်ခြစ်ပြီး ရ ယ်ချင်သွားရသည် ။

ပြောခဲ့သည့် အပျိုကြီး အန်တီလေးရဲ့ စကားကြီးမှာ ကြားရသူ တနို င်းရင်ကို တကယ့်ကို ရယ်စရာဟာသတစ်ကွက် ရခဲ့သည် ။

‘ငှား... ပျင်းလိုက်တာဟယ်၊ ပျင်းလိုက်တာ၊ ဘာလုပ်ရပါ့၊ ဘာလုပ်ရ ပါ့’

အန်တီလေးကိုကြည့်ပြီး အထာပေါက်သည့် တနိုင်က နှာခေါင်းရှုံ့ပွ ရှုံ့ပွလုပ်ကာ မျက်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပိတ်ပြီး အန်တီလေးထက် သာ သာထိုးထိုး သမ်းပြလိုက်တော့သည် ။

‘ငှား’

‘ငှား’

‘ငှား... ပျင်းလိုက်တာကြီးနော်၊ တက္ကသိုလ်ကြီး မြန်မြန်တက်ပါရစေ ၊ မြန်မြန်တက်ချင်ပါပြီ၊ အိမ်မှာ နေရတာ လှောင်ပိတ်မိလွန်းလို့ ...

အင်း... အန်တီလေး တက္ကသိုလ်တက်ရင် ပျော်စရာကောင်းမှာ ပဲ နော်၊ နော်... အန်တီလေး၊ အန်တီလေး တို့ တုန်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်း သူဘဝက ပျော်စရာကောင်းမှာ ပဲနော်’

ဘာရယ်မဟုတ် တနိုင်း ဖောရှောရိုက်လိုက်တာကို အန်တီလေးက အပျိုကြီးပီပီ လေလုံးက နေမင်းလောက် ကြီးထွားသွားတော့သည် ။

‘ကောင်းတာပေါ့ တနိုင်းရယ်၊ အန်တီလေးတို့ တက်တဲ့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ ဘဝတုန်းက အင်းယားကန်နဲ့ လည်း နီးတော့ အင်းယားကန်ကို မရောက်တဲ့ နေ့ တစ်နေ့မှ မရှိဘူး၊ အဟင်း... ဟင်း... ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာမှ မပြောစမ်းနဲ့ ’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

ချက်ချင်းပင် ကျောင်းသူရပ်ကလေး ပေါက်သွားသည့် အန်တီလေး အပျိုကြီးကို ကြည့်ပြီး တနိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး တဟိဟိ ရယ်လိုက်ပါတော့သည် ။

‘ဟိ ဟိ ဟိ... အဲဒီလို ပျော်စရာကောင်းခဲ့တာတောင် အန်တီလေးမှ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးနော်’

‘ဘာလဲ... ညည်းက’

‘ဟိုဒင်းပါ’

တနိုင်း လက်ညှိုးကလေး အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ထိုးပြီး ဆင်ဂွေရန်ရှောင်
လုပ်လိုက်တော့ အန်တီလေးက အထာညက်စွာ ဆောင့်အော်ပစ်လိုက်ပြ
န်သည်။ ။

‘ဘာ... ဟိုဒင်းလဲ၊ ညည်းက’

‘အဟင်း... ရည်းစား... ရည်းစား’

‘ရည်းစား... ဘာဖြစ်လဲ’

‘တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့’

‘တစ်ယောက်မှ မရှိတာ တစ်ယောက်မှ မထားလို့ ပေါ့အော့၊ ထားခဲ့ရ
င် ကျုပ်ရုပ် ကျုပ်ရည်နဲ့ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်နဲ့ လက်
ချောင်းတောင် စီသွားဦးမယ်’

‘ဟင်... လေပဲစိစရာရှိတော့တယ်’

‘ဘာပြောတယ်’

‘အမ်... ဘာမှ မပြောဘူး’

ဒီတစ်ခါတော့ တနိုင်း အန်တီလေးရှေ့က ထပြေးတော့မှ ။
ပြောပြောပြေးပြေး လုပ်ပြီး အန်တီလေးကိုပတ်ကာ အခန်းထဲကို ပြေးဝ
င်လိုက်တော့ အန်တီလေးက အနောက်ကနေ ဆတ်ဆတ်ခါ ကျန်ခဲ့ပါ
တော့သည်။ ။

‘ဟွန်း... သင်းက အခုမှ နို့နို့တောင် မစင်သေးဘူး၊ ငါ့ကို ရည်းစား
တစ်ယောက်မှ မထားဘူးတဲ့ မိန်းမကြီးဆိုပြီး အထင်သေးတာပေါ့၊ နေစ
မ်း... ငါကလည်း မခေါ်ပါဘူး၊ လူငယ်တွေနဲ့ ကို အပြိုင်ကြဲပြမယ်’

အဲဒီလိုမျိုး ကြိမ်းဝါးခဲ့သည့် အန်တီလေး လေသံကတော့ တနိုင်း

နားထဲမှာ ယဉ်ပါးခဲ့ပါပြီ။

တယ်လောက်အထိ ယဉ်ပါးခဲ့သလဲဆိုရင်...

အန်တီလေး အဲဒီလိုကြိမ်းပြီဆိုရင် တနိုင်ငံက သူငယ်ချင်းတွေကို
ဖုန်းဆက်ပြီး ဖောက်သည် ချပြီး ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်သည် ။

အခုလည်း ပဲ...

တနိုင်ငံ အန်တီလေးပြောတဲ့ စကားကြီးကို ရယ်ချင်လွန်းလို့ သူငယ်
ချင်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ရယ်သွမ်းသွေးဖို့ ဦးတည်လိုက်မိပါတော့သည် ။

ဒီကနေ့...

တက္ကသိုလ်ကို ခြေချသည့်နေ့မှာ တနိုင်ငံမှီကတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပြိုင်ကြဲပြီး အခုမှ ရောက်ခဲ့ရသည့် ဒဂုံတက္ကသိုလ်ဝင်းထဲကို ကားနဲ့ တစ်မျိုး ကုန်ကြောင်းတစ်သွယ်ပတ်ရင်း မြင်ကရာ အလန်းလေးတွေကို ပါးစပ်က ပေါက်တောက်ကရ လျှောက်နောက်နေခဲ့ကြသည်။ ။

တက္ကသိုလ်ကို ခြေမချခင် တစ်ရက်အကြိုကတည်းက တနိုင်ငံတို့ သူငယ်ချင်းတွေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ဘယ်လိုမြန်းကြမလဲဆိုတာကို အိမ်ကနေ စိပ်စုစုရိုက်ပြီးသား။

‘တနိုင်ငံ... ငါတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှာ နင်က အချောဆုံးဆိုတော့ နင့်ကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်မှာ အမှန်ပဲ’

‘ဘာလဲ ဝိုင်းဝိုင်းလည်’

‘ကောင်ကလေးတွေ’

‘အင်း... တကယ်၊ နင်ပြောတာနဲ့ တောင် ငါတောင် မိုးပေါ်မြောက်တက်ချင်သွားပြီ... အဟိ’

တစ်အုပ်စုလုံးမှာ တနိုင်ငံက ကလေးအဆန်ဆုံးပင်။ ဘယ်လောက်

အထိ ကလေးဆန်သလဲဆိုရင် တနိုင်ငံက ဒီစကားကို ထကပြီး ပြောလိုက်တာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ...

အန်တီလေးက ဧည့်ခန်းထဲကို ရောက် လာပြီး မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ...

‘ဟဲ့... ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နင့်မှာ သူများက မ danceဘူး၊ နင်တစ်ယောက်ပဲ ပို၊ ပိုနိုင်လွန်းတယ်၊ တကတဲ မျက်မုန်းကျိုးစရာ’

‘အန်တီလေးကလည်း ’

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အသံနှင့် အပြိုင် တနိုင်ငံအသံစာစာကလေးကလည်း စွာကျယ်ကျယ် ထွက်သွားရလေသည်။

ဟွန်း... အပျိုကြီးပီပီ ဇီဇာကိုကြောင်လွန်းတယ်။ ကလေးတွေ စကားဝိုင်းကို အမြဲတမ်း ကိုးလို့ ကန့်လန့် အမြဲဝင်ဝင်ပါနေတာ ဟင်း... တကယ်မြင်ပြင်းကတ်စရာ။

တနိုင်ငံ စိတ်ထဲက အန်တီလေးကို မကျေမနပ် မျက်စောင်းထိုးပြီး ပွစိပွစိ ပြောနေခဲ့ပေမယ့် အပြင်မှာ တော့ ဘာမှ မပြောဘဲ မျက်နှာလေး အပိုးကျိုးစွာ လျှာဖြင့်နှုတ်ခမ်းကို သိမ်းလိုက်ရင်း ကိုယ့်အပြင်အဆင်ကို ကိုယ်အမှတ်မထင် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကြည့်... ဝတ်ထားတာက လန်နေတာပဲ၊ အပိုးကျိုးကျိုးကို မရှိဘူး၊ သူများ ထက်ကို ဆန်းတယ်’

အန်တီလေး ပြောတော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိသွားသည်။

ဟုတ်တာပဲ။

တနိုင်ငံ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေက ပခုံးသားဝင်းဝင်းကလေးတွေ ဖော်ထားပြီး ဖောက်ထားသည့် အပေါက်အပြ အင်္ကျီအကျပ်ကလေးနှင့် ဂျင့်ရှော့ပင်ကလေး (ကြိုးတွေကတော့ မြင်မကောင်းအောင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ) မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် အန်တီလေး မျက်မှန်းကျိုးဆိုလည်း ကျိုးစရာကောင်းပါသည်။ ။

တနိုင်ငံ တစ်ယောက်သာ အရမ်းခေတ်ရှေ့ပြေးနေတာ၊ တနိုင်ငံ သူငယ်ချင်းတွေက ခပ်ရိုးရိုး ဂျင်းဘောင်းဘီရှည် စပိုရှပ်ပါပဲ။ ဆံပင်ကတော့ တနိုင်ငံလို ရေစိုအလိမ် ကုပ်ပေါ်မှာ ပြောင်ပြောင် ပြောင်ပြောင် ဖြစ်နေတာမဟုတ်။ ပြီးတော့... တနိုင်ငံလို ကော်ပတ်ရှပ်ကလေးလို လွင်နေအောင် လှတာမဟုတ်တော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က တနိုင်ငံကို မြှောက်ချက်ထူးခဲ့တာ။

ဒါကို အန်တီလေးက နားကြားပြင်းကတ်တယ်ဆိုတော့ ကတ်ပေါ့။

ဟင်း... day ပြီးရင် ကြော်ငြာမင်းသမီး ဝင်လုပ်ပြလိုက်ဦးမယ်။

ဒါမှ တနိုင်ငံ ရုပ်ရည်ချောတာကို အန်တီလေး ဖိန့်သွားမှာ ။

တနိုင်ငံစိတ်ထဲမှာ အန်တီလေး အပြောကြီးကို မနှစ်မျို့စွာ နှာခေါင်းလေးကို မဲ့မဲ့ရှုံ့ရှုံ့ လုပ်နေတုန်း အန်တီလေးက တွေ့မြင်သွားပြီး...

‘ဟဲ့... နှာခေါင်းက တရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူး’

ဒီတစ်ခါတော့ တနိုင်ငံ ခပ်မာမာ ပြောပစ်လိုက်သည်။ ။

‘အံ့မယ်... ညည်းကများ ငါ့ကို အသံမာပြောရအောင်’

‘အန်တီလေးနော်... ဘာတွေ တပီပီ ပြောပြန်ပြီလဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေ

ကို အားနာစရာ’

‘ရတယ် သူငယ်ချင်း၊ နင်တို့ တူဝရီးအကြောင်း ငါတို့ အသိဆုံး’

‘အေး... ကျော့ရေ၊ ညည်းတို့ သူငယ်ချင်းက ကြွေးကြော်နေလို့ အန်တီလေးက ဆုံးမနေရတာ’

‘ဟင်... သူက ဘာကြွေးကြော်လို့ လဲ အန်တီလေး’

ကျော့က အထောင်သမား။

ပြောပြောဆိုဆို တနိုင်ငံကို ဖတ်ခနဲ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်ရင်းက...

အပျိုကြီးကို ထောင်လိုက်တာ။ ဟိုအပျိုကြီးက ဘာမှ မသိဘဲ တပီပီ စွတ်ကောလာပါတော့သည်။ ။

‘ပြောမယ်... ပြောကိုပြောမယ်၊ တက္ကသိုလ်ကိုသာ ရိုးရိုးမေဂျာနဲ့ တက်ရတာ၊ ပြောလိုက်တဲ့ လေသံက Top ပဲ၊ တကယ့် Top အဆင်ပဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဧရာမ ဆရာမကြီးပဲ ဟင်း... ညည်းတို့ သူငယ်ချင်းက ဘာကြွေးကြော်သလဲဆိုတော့ အခု တက္ကသိုလ်တက်ရင် ပထမနှစ်ဝက်မှာ ရည်းစားသုံးယောက် ထားမယ်တဲ့ ရှင် ထားမယ်တဲ့ ၊ လေပဲထားလို့ ရတဲ့ ဘဝပါ... အဟင်း’

‘အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့၊ အန်တီလေးရဲ့’

‘ဘာအေ့... ညည်းတို့ က ဝိုင်းမြှောက်ပေးနေတာလား’

‘မမြှောက်ပါဘူး အန်တီလေးရယ်’

‘ဟွန်း... ပြော မပြောချင်ဘူး၊ အခုခေတ်ကလေးတွေက ရည်းစားထားမှာ တောင် ကြွေးကြော်ထားတယ်၊ ထားတောင်မထားရသေးဘူး၊ နှစ်ဝက်မှာ သုံးယောက်ထားမယ်၊ တစ်နှစ်လုံးမှာ ဒါဇင်ဝက်၊ ကောင်းတ

ယ်... ကောင်းတယ်... ထား... ထား’

‘ဟုတ်တယ်၊ နင်မို့ အန်တီလေးလို အပျိုကြီးဖြစ်မှာ ’

‘ဟဲ့... ငါ့လို အပျိုကြီးဖြစ်တော့ ငါ့လို အေးအေးဆေးဆေး နေရတာ ပေါ့ဟဲ့’

‘မနေချင်ပါဘူးနော်... တနိုင်’

‘အင်း... မနေဘူး’

‘မနေတော့ နင် ပိစီကွေးလေးအရွယ်နဲ့ ကလေးတိုးလို့ တွဲလောင်း ဖြစ်တာပေါ့’

‘ကောင်းတယ်’

‘တနိုင်’

အန်တီလေး ဖနောင့်ပေါက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲကနေ ထထွက်သွားတော့ မှ ...

တနိုင်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ခေါင်းချင်းရိုက်ပြီး ဟီးထရယ်လို က်မိတော့သည်။ ။

‘ဟီး... ဟီး... ဒါကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်တာ၊ နင်ပဲပြုစုရမယ့် စတိုင် နော်’

‘အမယ်လေး... သူလည်း မတွေ့လို့ ပါ၊ လိုချင်လိုက်တာမှ ဟွန်း... ပြောမပြောချင်ဘူး’

‘ပြောစမ်းပါဦး’

‘တော်ပြီဟာ၊ မနက်ဖြန် စောစောနော်၊ ငါ့ဆီကိုလာခဲ့ကြ အိမ်မှာ ဆုံမယ်’

‘အိုခေ... See you tomorrow’

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြန်သွားတဲ့ အချိန်မှာ တော့ တနိုင်က အန်တီလေးနှင့် ရန်အကင်းဆုံး နေခဲ့ပေမယ့် အန်တီလေးက အလိုက်မသိတတ်စွာဖြင့် တနိုင် အခန်းထဲကို စွတ်ဝင်ချပြီး စောစောကစကားကို ဆက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ။

‘တနိုင်’

ဟင်း စိတ်တွေ ညစ်လိုက်တာနော်။ (ပြောတော့မယ် ပြောတော့မယ် အပျိုကြီး ပြောတော့မယ်။)

ဘာဘာညာညာ ကွိုကွိုကွကွ။ အပျိုကြီးလေသံတွေ လာသင်မပေးနဲ့ ၊ အာရုံစားလွန်းလို့ ပါ အန်တီလေးရဲ့ ။

ဆိုပြီး စိတ်ထဲကနေ အန်တီလေးကို ပြောနေခဲ့ပေမယ့် အပြင်မှာတော့ အန်တီလေးအရှေ့မှာ ခေါင်းကလေးငုံ့ မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး ...

‘ဘာပြောမလို့ လဲ အန်တီလေးရယ်၊ စိတ်တွေ ပါးလိုက်တာ... တကယ်’

‘ဘာ... ညည်းက တက္ကသိုလ်လေး တက်မယ်မကြံသေးဘူး၊ ရည်းစားထားဖို့ ချောင်းနေတာ၊ လူလေးက လက်တစ်ညှိုးလောက် ရှိသေးတယ်’

‘တစ်ညှိုးတော့ မကပါဘူး အန်တီလေးရယ်၊ ငါးပေခုနစ်လက်မ’

‘နင်... နော်’

‘အန်တီလေးကလည်း ဘာပြောမလို့ လဲ’

တနိုင်: အန်တီလေးကို စုတူမူတူလေး ပြောလိုက်တော့မှ အန်တီလေးက ဒေါသတစ်ထစ်လျှော့ အကြည့်တွေနှင့် ကြည့် လာပြီးလေသံက အစ ပျော့သွားခဲ့လေသည်။

‘အန်တီလေး ပြောတာကို နားလည်တယ်နော်’

‘နားလည်ပါတယ်’

‘အင်း... ဒါဆို ကတိပေး’

လုပ်ပြီ။

အန်တီလေးကိုကြည့်ပြီး တနိုင်: စိတ်အပျက်ကြီးပျက်နေရလေပြီ။

ဒီပုံစံကြီးနဲ့ မို့လို့ အခုထိ သူမကြီး ယောက်ျားမရသေးတာ။ ရှေ့လျှောက်ရဖို့ ကလည်း ချောင်မှာ မဟုတ်တော့။ (ယောက်ျားရကျပ်သွားသည့်စတိုင် ပေါက်သွားပြီလေ။)

အင်း...

အန်တီလေး ယောက်ျားရကျပ်တာကပဲ အကြောင်းဖြစ်သည်။

ဟွန်း... ဆယ်တန်းတုန်းကလည်း ဆယ်တန်းမို့လို့ ၊ တက္ကသိုလ်မှာ ရည်းစားထားဆိုပြီး ပြောခဲ့ပြီး အခုတော့ တက္ကသိုလ်ရောက်ပြန်တော့လည်း ငယ်သေးလို့ ။ ဘယ်အရွယ်ကျမှ ရည်းစားရှာရမလဲ။ ရည်းစားဆိုတာ အရွယ်နဲ့ ထားမှ ပျော်စရာကောင်းတာ။

‘အဟင်း’

‘ဟဲ့... ဘာရယ်တာလဲ’

အမှတ်မထင် ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ပေါက်ပြီးရယ်မိသည့် တနိုင်:မှ အခုမှ ပဲ အန်တီလေးမျက်နှာ ချောချောလေးကိုကြည့်ပြီး တခစ်ခစ် ချော်

လဲရောထိုင်လိုက်ရတော့သည်။ ။

‘ခစ်... ခစ်... အန်တီလေးက သိပ်ချောပြီး ယောက်ျားမရတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သိသွားပြီ’

‘အင်း... ပြောပါဦး၊ ကျုပ်က ချောပြီး ယောက်ျားမရတာ ဘာကြောင့်လဲ’

တနိုင်း စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောလိုက်ရင် အန်တီလေး ဒီနေရာမှာ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ဖင်ထိုင်ရက် လဲကျသွားမလား မသိ။ အင်း... အရှိအရှိအတိုင်းတော့ ပြောလို့ မဖြစ်သလို စိတ်ထဲကရှိတဲ့ အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းပြောရင် အန်တီလေး အသက်ထွက်သွားနိုင်သည်။ ။

အဲဒီတော့ အန်တီလေး ကြိုက်လောက်တဲ့ အစာနဲ့ ပစ်ကျွေးပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ။

‘ဟဲ့... ဘာလဲလို့ တနိုင်းရဲ့ ’

‘အင်း... အန်တီလေးက ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးလို့ ’

‘ဟုတ် လိုက်လေ၊ ကျုပ် ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးလို့ ရည်းစား မထားသလို ညည်းလည်း ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးပြီး ရည်းစား မထားရဘူး၊ ကတိပေး... Promise’

‘Yes’

‘အတည်နော် တနိုင်း’

‘Yes’

‘အိုခေ’

အခုမှ ပဲ အန်တီလေး အာသွက်လျှာသွက်နဲ့ အိုခေလုပ်နိုင်သွားသည်

အင်း... အန်တီလေး မျက်နှာကြည့်ပြီး အိုခေလုပ်တော့မှ ပဲ တနိုင်း
လည်း သက်ပြင်းဝဝ ချနိုင်သွားပြီး မနက်ဖြန်တက်ရမယ့်
ကျောင်းတော်ကြီးမှာ အလှဆုံး Queen ဖြစ်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်အဝ
တ်အစား ဝတ်ရမယ်ဆိုတာကိုပဲ စိတ်ကူးနှင့် ပုံဖော်လိုက်ပါတော့သည် ။
